

KRÁLOKAT

PŘÍBĚHY TITÁNŮ

JAN KOHOUT

Králokat

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Jan Kohout

Králokat – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRÁLOKAT

PŘÍBĚHY TITÁNŮ

JAN KOHOUT

● ■ **pointa**

MERNOVY HLUBINY

ISBN tištěné verze 978-80-7691-486-5

ISBN e-knihy 978-80-7691-681-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-682-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-667-8 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Copyright © Jan Kohout, 2024

ZAČÁTEK KONCE

Klapání bot a řinčení železných plátů o osníř se linuly širokou chodbou. Podlahová dlažba byla vykládaná slonovinou. Mramorové sloupy, vyřezávané do různých tvarů, podpíraly strop s freskami dávno ušlých událostí.

Pravidelnou ozvěnu úderů bot o dlaždice občas přerušovaly na zemi popadané tapisérie. Na nejkvalitnější bavlnu, zdobenou pestrobarevnými obrazci, byla radost pohledět. Krásu vzácných koberců kazily rudé skvrny.

Místnost lemovaly svícny ze stříbra, na kterých tančili červení mužičci a osvětlovaly tak dlouhou místnost. Svícen nebyl zničen téměř ani jeden. Jen jich pár

leželo na zemi a postupně z nich stékal pomalu zasy-
chající vosk.

Krásný mahagonový nábytek, přivezený z dalekých
krajín, nevydržel všechen nápor. Stejně tak dvě bílé, da-
rované vázy.

Busta jakéhosi dávno zapomenutého krále ležela na
zemi roztržštěna na malé kusy a její střípky se povalovaly
mezi těly padlých strážů.

Celá chodba byla potřísněna krví. Zvuky bot a řinčení
železných plátů o osníř doprovázelo občasně šplouchnutí,
když někdo šlápnul do kaluže krve.

Muž ve zdobené zbroji prošel halou až k vyraženým
ebenovým dveřím s pozlacenou klikou. Za nimi klečel
bohatě oblečený muž s rozbitým nosem, a žena a dítě,
které hlídali dva ramenatí válečníci. Sklopené oči, třes
a strach byly vidět na klečících už z dálky. Muž v brnění
se klečícímu představil. Chvilí s ním hovořil a pak mu
slíbil za jeho věrnost bezpečí pro něho i jeho rodinu.
Klečící zvedl slzavé oči a kývl. Stojící náhle vytáhl meč
a natáhl paži. Klečící mu s nedůvěrou podal tu svou.
V mžiku se na jemné ruce bez mozolů vytvořila rudá
čára, ze které steklo několik kapek krve na připravenou
zbraň.

Jen co se kapky dotkly ostří, kolem meče bylo mož-
né pocítit jakousi intenzivní energii a na jeho stranách se
objevily prapodivné znaky. Ty rudě zažhnuly a pohltily
nakapanou krev.

Muži ve zbroji se zvedly koutky úst. Zasunul meč do pochvy a se dvěma strážnými v zádech odešel.

Nechápající muž stále klečel. Byl překvapený. Slibů složil za svůj život již stovky. Avšak především jejich následným nesplněním se dostal na nejvrtkavější sesli na světě – trůn.

Nyní si v duchu mnul ruce, jak lehko vykoupil svůj život. Jedním slibem. Jednou přísahou. Jednou lží. Netušil však, komu přesně tento příslib dal a jaké věci se tak daly do pohybu.

Nemohl mu to mít nikdo za zlé. O tomto rituálu vědělo dříve pramálo živých duší, a ty, co jej znaly, nevěřily.

O nějaký čas později se muž ve zbroji vrátil. Nyní s tím rozdílem, že brány byly otevřené a místo bijících zvonů hrály fanfáry.

Bohatě oděný muž s křivým nosem se před ním klaněl, jak nejhloběji mu to jeho stará záda dovolila.

Na přivítanou mu podal pohár s bretonským červeným.

Oproti křivonosému měl muž ve zbroji jednu přísadu navíc. Jed.

Zaznělo cinknutí, křivonosý se usmál a vypil sklenici do dna. Ozbrojený si přitiskl sklenici na ret. Pocítil brnění v noze. Vytáhl meč. Ocel na ostří rudě žhnula. Muži na sebe pohlédli a bohatě oděný začal křičet. Přímo řvát. Upustil sklenici a padl na kolena. Jeho kůže praskala, loupala se a zdálo se, jako by jeho tělo zevnitř hořelo. Nebylo

to zdání. Muž vzplanul. Shořel na prach, který se pomalu, jako větrem poháněný, absorboval do rudě rozžhaveného meče.

Celou rodinu křivonosého potkal stejný osud. Jeho bratra. Jeho ženu. Jeho dceru. I jeho pět bastardů.

ŽOLDNĚŘ DRAKE

Ze svého dětství si toho už moc nepamatuji. Na rodiče si nevzpomínám vůbec. Nevím, jak vypadaly jejich tváře, a nevím, jak zněly jejich hlasy. Pamatuji si jen, jak mě jako malého vzali rodičům a odvedli. Dovezli mě do jakéhosi tábora s dalšími, pravděpodobně unesenými, dětmi nebo sirotky. A tam začalo peklo. Každý den jsme cvičili, běhali, skákali a bojovali, a to od úsvitu, do soumraku. Začátky byly zlé. Nikdo nás nešetřil. Teď už vím ale proč. Chtěli oddělit zrno od plev. Slabí ven, silní zůstali. Všichni jsme padali na hubu. Žrali jsme prach a potili krev. Teprve poté začal výcvik. Vzal si nás na starost mistr Torsten. U Titánů, to byl zmetek! Nedal nám chvíli klidu.

Pořád mi v uších zní jeho slova: „Makej! Odpočívat budeš v hrobě! A to může bejt dřív, než bys čekal! Makej!“ K tréninku jsme se navíc začali učit bojovat se zbraněmi. Ne, žádný dřevěný tréninkový meč, ale chladná ocel. Odtud mám tuhle jizvu od ramene k lokti. Má památka na první trénink. Dopadl jsem ještě dobře. Při soubojích cákala krev. Padaly kusy masa i části končetin. Ti šťastnější nepřežili, protože ty, co si neodvlekl hrobník, vyřadili z tréninku a udělali z nich v podstatě otroky, co nosí vodu a uklízí hovna.

Tvrdý trénink nesl své ovoce. Celkem rychle se člověk otrká, naučí se chránit si prdel a začne opravdu poslouchat, co ho mistr učí. Když nad tím tak přemejšlím, udělali z nás fakt pěkný mašiny na zabíjení. No a takhle to šlo roky. Dlouhý roky, dokavaď jsme se nenaučili pořádně zacházet s mečem či sekyrou a kopím, navíc nám každému náhodně přiřadili ještě jeden nástroj na zabíjení. Doufal jsem v luk, s nadějí, že bych se třeba mohl dostat do zadních řad a přežít o něco déle. Ale ono ne, dostal jsem štít. Výborně! Takže první linie. Ahoj, věčná temnota, jdu ti naproti, jak to jen jde! Po další řadě let, když už si náš mistr myslel, že lepší nebudem, jsme šli „na bednu“. Tak to nazývali starší a znamenalo to, že jdeme na dražbu. To fungovalo tak, že nás nahnali do jakýsi arény a my jsme se tam měli jen tak pošťuchovat, aby to dobře vypadalo a zbohatlíci nás kupovali. Říkám pošťuchovat a myslel jsem to tak, protože to měly být souboje jen tak

naoko. Vybral jsem si svého kámoše Kerta. Byl to takovej pidlovokej zrzek, ale byla s ním psina. Jen tak jsme tam do sebe bušili, dělali různé triky a finty, aby to vypadalo, že jsme šampióni a každěj z nás skolí lesního trolla zlým pohledem.

Vtom jsme si všimli, jak tam jeden z rekrutů rozsekl druhému hlavu. Byl to Boren... Broden... Bordan... Už si nevzpomínám, jak se jmenoval, ale každopádně to byl obrovskej hromotluk, s kýblem hoven místo mozku, co nepochopil, že to má být jen naoko. No ostatní to dost zarazilo a udělali pár kroků vzad, až na jednoho, ten na něj s bojovým výkřikem vyrazil. S bolestným výkřikem ale dopadnul na zadek, když mu hromotluk jednou ranou vyrazil zbraň z ruky a druhou zuby z huby. No a zatímco ten hrdina hledal zbytky chrupu, přilítla rána nohou, která ho, v lepším případě, jen uspala. Hromada svalů se pak nahnula a začala máchat mečem okolo sebe. Kdo neuskočil, ten většinou litoval. Já stál na místě a přemýšlel. Prolítlo mi hlavou, jak mě můj mistr kolikrát posadil na zadek se zkrvaveným obličejem a z výšky na mě hulákal: „Používej hlavu, nebo o ni jednou přijdeš!“ A vtom to přišlo. Vzpomněl jsem si, jak se tomu hromotlukovi při jednom tréninku dostal nějakěj sajrajt do pravýho oka a on u něj úplně přišel o periferní vidění. Borden se otočil a já se dostal do slepého úhlu. „Teď!“ řekl jsem si. Vyběhnul jsem s pevně uchopenou sekyrou v ruce, kterou jsem měl v plánu zabořit mezi jeho krk a rameno.

Už jsem viděl tu slávu a uznání, za to, že jsem skolil takovýho obra. Už jsem byl jen pár kroků před ním, když mě srazilo to zrzavý hovado Kert. Všechny mé představy se rozplynuly s tvrdým dopadem na zem a všiml jsem si, jak nade mnou Kert klečí a křičí: „Ty ses asi posral, ne?! Co sis myslel?!“

Chtěl jsem ho odstrčit a využít ještě situace, ale všiml jsem si, jak se do hromotlukových zad zabodlo několik malých šipek. Nevím, co v nich bylo, ale za okamžik padl.

No, abych to shrnul, ten den byl tragédií. Nikdo z nás se boháčům nezalíbil, dostali jsme od mistra seřváno jak nikdy předtím a jediný, kdo byl koupenej, byl ten obr s kýblem hoven místo mozku. Netrvalo to však dlouho a najmul si nás Vergon von Vohut. Chtěl od nás vyčistit okolní lesy od několika zbojníků, kteří se tam zabydleli. Kdybychom tenkrát jen tušili... Osm let! Osm let jsme s nimi válčili. Několik zbojníků, cha. Přímo za jeho hradbami se vytvořilo hned několik armád zběhlých vojáků, lapků a hrdlořezů. Ještě ke všemu po zuby ozbrojených, protože je podporoval sousední šlechtic, který si na Vohutovo království dělal zálusk.

Potom si nás najal lord Tolland ze Sortenu. Ten měl pro změnu problém se svým bratrem a nedokázali diskutovat o právu na trůn jinak než na bitevním poli. Tuhle diskuzi jsme mu dokázali po necelých třech letech vyhrát. Bohužel se pak dozvěděl, že mu skoro polovina naší družiny spí s jeho milovanou Michaelou. Asi by nám i ublížil,

kdyby to nebyl takový třasořítka. I tak jsme na nic nečekali a radši jsme se zdejchli.

Pak přišlo takový zvláštní období. Zprvu jsme si užívali vydělaný peníze, chodili jsme od hostince k hostinci, od bordelu k bordelu a užívali jsme si života. Peníze ale mizely rychleji než pivo z korbely. Najednou jsme zjistili nejenom to, že nemáme na kořalku, ale ani co do huby. Obrátili jsme se tedy opět na našeho vůdce Grema a ten po vystřízlivění usoudil, že by bylo dobrý vrátit se zas na bojiště a zadělat nějaký ten žold. Začali jsme se tedy dívat po práci, ale žádnou jsme nemohli sehnat. Jak je známo, práce nechodí na zavolání, avšak hlad se neptá. Po několika dnech plných kručení v žaludcích jsme se dokonce snížili k plenění zahrádek a pytláčení. To se nám taky jednoho dne stalo osudným.

Naháněli jsme kdesi v Ravennianském lese divočáka. To byl macek, ten by nám všem stačil na několik dní. Přistihl nás ale jakýsi král Rambous z Versovan a ten nám dal na výběr. Buď budeme viset, nebo se přidáme k jeho družině a pomůžeme mu dobýt hrad Alderon, přičemž odměna nás prý nemine. Myslím, že bychom se přes ně tenkrát dokázali probít, ale proč riskovat? Práci jsme stejně sháněli. Vydali jsme se tedy opět do země, o které jsem v životě neslyšel, a šli jsme opět bojovat do bitvy, která nás vlastně vůbec nezajímala.

Někoho by mohlo napadnout, jestli je to morální, bojovat a nezajímat se, jestli pro dobrou nebo zlou věc, ale to

by si mohl říct každéj. Provazník ti taky uvine provaz podle tvých představ a už se nezajímá, jestli s ním jdeš zpevnit plot nebo oběsit souseda. Živobytí je živobytí a co je pro jednoho zlý, to je pro druhýho dobrý. Takovej už je svět.

Po několika dlouhých dnech chůze jsme se dostali až na hranici Rambousova území. Tam jsme se dozvěděli, že ten hrad není jen tak nějaká troska, ale hlavní město Pohranice. Před ním však byla ještě tvrz Dráb. Ta nebyla nic moc – dřevěná tvrz obehnaná palisádou. Její výhoda byla v pozici. Byla oproti nám na vysokým kopci a nejlepší cesta na ni vedla přes dřevěné lávky nad hlubokým příkopem. Ze všech ostatních stran byla řeka, jež tekla z úžiny, ve které byla vybudovaná velká hráz. Na druhé straně pak byly skály a opevnění.

Bylo vidět, že se na druhou stranu snaží Rambousova armáda už pár týdnů dostat. Kolikrát jsem jen viděl tuhle klasickou scénu – bahno nasáklé krví, kouř z vyhasínajících požárů a v ovzduší strach.

Měli jsme se v té chvíli otočit a prosekat si cestu ven, jenže tenkrát nás vůně pečenýho masa prostě donutila zůstat. Naplnili jsme si pupky dosyta a zapili to pěnivým patokem, který se vzdáleně podobal pivu.

Ráno všechny probudila trubka ohlašující nástup. Vojáci okolo nás začali pobíhat jako smečka splašených psů. Od srdce jsem se tomu musel zasmát. Mezitím, co s velitelem tajtrlíkovali, jsme si dali pořádnou snídani a hojně to zapili tím jejich rádoby pivem.

Zrovna když jsem se zakouzl do pečíanky, do stanu vešel hrabě Rambous z Versovan. V první chvíli jsem čekal, že bude buzerovat, že jsme nenastoupili s jeho muži, ale v naprostém klidu si k nám sedl a přednesl své plány. Řekl nám, že za pár týdnů dorazí ze severní državy kaptulty a že potřebuje tu prokletou tvrz konečně dobýt. Dnes podniknou noční útok s tím, že pro nás bude mít speciální úkol. Jeho zvědové zjistili, že kousek na západ odtud je malé kúlové opevnění mezi dvěma skalami. To je jenom zabodané v jílové zemi a on si myslí, že s trochou síly bychom se přes něj mohli dostat. Hlídané sice je, ale nanejvýše dvěma muži. Chtěl po nás, abychom se tamtudy vplížili k bráně a otevřeli ji. O zbytek se postarají oni. Jednoduchý.

Tohle pro mě byla cenná lekce a od té doby si to pamatuji. Pokud něco zní lehce, zaručeně to bude hrozná sračka.

Na plán jsme kývli a začali se postupně připravovat na večer. Dílny měli dobře vybavený, a tak jsme si konečně mohli opravit naše brnění, osníře, vesty, helmy, štíty... a hlavně pořádně nabrousit zbraně.

Pomalou se začalo smrákat, když nás přišel jeden z generálů informovat, že čas nastal. Vydali jsme se na cestu. Sám Grem se byl na to místo ještě za světla podívat, takže přesně věděl, kde je. Připlížili jsme se na dohled blízkým hájkem a pak skrz houští ke keřům u vody. Já a ještě jeden muž jsme se pomalu vnořili pod hladinu a přeplavali

na druhý břeh. Tam jsme opatrně vylezli z vody a koukli se k palisádě. Zrovna jsme měli pech. Byli tam dva strážci. Hodil jsem okem po svém parťákovi a ten už věděl. Stál tam s nataženou kuší a já se pomalu připlížil až k palisádě. Do ní jsem pak klepl svou sekýrou. Obě osoby se přestaly bavit a zpozorněly. Jeden z nich se vydal směrem k opevnění, aby se podíval, co to bylo. Když přistoupil až ke dřevěným kůlům, vyskočil jsem z krytu a svihem jsem sekl do škvíry v opevnění. Trefa. Překvapený strážce se s vystrašeným obličejem a rozseklou hlavou svalil k zemi. Druhý se zděsil, ale než stačil zareagovat, krkem mu proletěla šípka z kuše. Zdálo se, že chtěl vykřiknout, ale jen vytřeštil oči, zabublal a složil se k zemi.

Ted' přišla řada na palisádu. Ta byla opravdu upevněna jen v jílovém podloží. V tu chvíli jsem si po letech vzpomněl na pana „kýblhovenmístomozku“, který by se nám v tu chvíli náramně hodil. Naštěstí máme v naší bandě jednoho podobnýho, který mě, jen co se vyplavil z řeky, odstrčil a vší silou zabral za dřevěný kůl. Sám by ho asi nevytáhl, ale společně s dalšíma chlapama se to povedlo. Tím v opevnění vznikla díra, kterou už se nám všem povedlo protáhnout.

„Tak, ta jednodušší část je za náma,“ zhodnotil situaci Grem a pak se otočil směrem k bráně, u ní zrovna začínal útok.

Obránci podpírali bránu vším možným, nosili nahoru kameny a šípy a připravovali se na zteč. Až ted' jsme teprve

viděli, kolik jich tam je. Narozdíl od jiných bitev je dnes nemusíme pobít všechny, stačí se jenom dostat na hradby a zvednout bránu.

I tak na mě, jako vždycky, přišlo takový to zvláštní mrazení. To z toho, jak je všem jasné, že dnes se bude umírat. Možná že to budu já, možná že mí přátelé. Třeba se nám to podaří přežít všem a třeba taky nikomu. Neměl jsem strach. Ani radost. Bylo mi to úplně jedno. Prostě jsem šel s tím, že беру svůj osud do vlastních rukou. A tak to mám rád!

Jednou se mě jedna holka, který jsem zaplatil za hezkej večer, zeptala, co bych dal za to, abych to mohl všechno změnit. Nechápal jsem. Řekl jsem jí, že jsem šťastnej. Divila se, jestli bych nebyl radši, kdyby mí rodiče žili, já prožil spokojený život bez krve a bolesti na bojištích a usedil se místo toho v rodné vsi s nějakou hezkou, mladou dívkou. Představil jsem si to a chtělo se mi zvracet. Představa, že celý život tří bídu někde na poli, nechávám si od každýho diktovat, co mám dělat, a nakonec se ožením s nějakou káčou, se kterou budu muset bejt v jedný zaplivaný komůrce po zbytek života? Tak to fakt ne! A rodiče? Vždyť si je ani nepamatuji. Mým otcem je Grem, kterej mě naučil o životě všechno, co potřebuju – ohánět se se zbraní, užívat si život a ctít svou matku jménem žold. Mám skvělej život. Cestuju s tou naší bandou po světě, nakopáváme v soubojích zadky kdejakým vidlákům ve zbroji. Dostávám za to slušný peníze a o nic se nestarám.

Jo, možná že můj život je krapet nebezpečnej, ale to mi nevadí. Možná mi to tak dokonce vyhovuje...

Začali jsme šplhat po dřevěných trámech nahoru na opevnění. První vyšplhal Grem. Toho zpozoroval jeden ze strážců, který hned tasil meč a ťal po něm. Grem se vyhnul svištící oceli krokem vpřed, uchopil strážcovu hlavu a vši silou s ní praštil o nosný trám. Pak ho podebral za stehno a přehodil přes hradby. Na druhé straně si nás všiml jiný strážce a hnál se k nám. Jeden z našich už byl připraven a vystřelil po něm šíp. Ten však vojáka trefil jenom do ramene. Střelcův cíl nepadl, jak si přál, ale místo toho hlasitě zaúpěl bolestí. V bouřlivé vřavě, kterou dělala Rambousova armáda, to našťestí zaniklo. I tak to pár stráží zaslechlo a už se hnali k nám. Pár našich se vrhlo jejich směrem. Tu chvíli, kdy na mě nikdo neútočil, jsem využil ve svůj prospěch. Vyrázil jsem přes hradby směrem k navijáku. V běhu jsem z otočky jednomu lukostřelci usekl hlavu, druhý se na mě otočil, ale to už jsem využil setrvačnost svého rozběhu a vši silou do něj vrazil. Lučištník se snažil bránit svým lukem, ale ostrí mé sekery luk nemilosrdně přetřelo, stejně jako protivníkův hrudník. Obličej se mi zkroutil jeho krví a já si nebyl jist, jestli už je po něm. Proto jsem se napřáhnul a ušetřil ještě jednu ránu jistoty. Otřel jsem si krev z očí a zpozoroval, jak ke mně běží další zmetek. Jeho meč jsem jen tak tak vykryl a naše zbraně se spolu zaklesly. Vtom ho jeden z našich bodl mečem do břicha a běžel k navijáku. Tam ale dostal

výslužku asi tří šípů do hrudníku. Zraky tří lučištníků se pak upřely mým směrem a vzduchem zasvištěly šípy. Já se rychlým pohybem skrčil a obrátil se vzad. V tu chvíli jsem byl rád za štít, který jsem sebou táhl na zádech. Namísto prostřelených orgánů se ozvaly jenom zvuky nárazů: „bam, bam, bam!“ Štěstí v tu chvíli stálo při mně. Najednou se kolem mě prohnalo pár našich a vrhli se na ně. Přišla moje chvíle. Přiběhl jsem konečně k navijáku a už už jsem chtěl otevřít tu prokletou bránu, když v tom zazněl roh a Rambousova armáda se dala na ústup. Měl jsem chuť na ně začít řvát, že to jsou zbabělci, ale naše banda měla jiný problém. Celá nepřátelská armáda teď upnula pozornost na nás. Rychle jsme se seřadili v koutu hradby a čekali na útok. Ten přišel ihned. Zástupy vojáků se na nás rozeběhly a s pokřikem se nás vydaly rozsekát. Hrdě jsme se bránili, odráželi útoky a posílali do prachu jednoho po druhém. Pak začaly přilétat šípy. Pár z nás popadalo. Nemělo cenu bránit se další a další salvě šípů, a proto jsme se rozeběhli vstříc nepříteli. Osudy ostatních už jsem neměl čas pozorovat. Snažil jsem se jenom vydržet co nejdýl a pobít co nejvíc zmetků. Zrovna jsem vytáhnul sekyru z břicha jednoho z nich a chtěl se vrhnout na dalšího, když jsem zaslechl, jak někdo zvolal: „Ten je můj!“ Otočil jsem se jeho směrem a uviděl muže v plné zbroji, s dlouhým mečem, jak jde rozvážným krokem mým směrem. Vypadal na velícího důstojníka, ale to mě nezastrašilo. „Pobil sem i lepší,“ řekl jsem si a vyrazil

mu naproti. Zkusil jsem svou oblíbenou fintu, kdy jsem naznačil útok zleva, pak uskočil a zaútočil zprava. Bez problému mi můj chvat vykryl a přešel do vodorovného švihů. Uskočil jsem, a zatímco on pokračoval ve chvatu, zaútočil jsem bodnou stranou sekyry na hrudník. V poslední chvíli mě vykryl a švihem meče mi vyrazil sekyru. Udělal jsem půlotočku kolem jeho levé nohy a bodl ho do lýtky pohozenou dýkou, která ležela na zemi. Muž zaúpěl a ohnal se mečem. Opět jsem uskočil. Chtěl jsem pak udělat ještě jeden krok vzad a vybalancovat se, ale místo pevné země jsem cítil jen vzduch a prázdno. Špatně jsem odhadl šířku hradby a mé tělo za to zaplatilo pádem dolů na dřevěný povoz. V té chvíli jsem necítil nic. Pouze se mi zahalil zrak mlhou, která přešla do tmy.

Probudil jsem se v kleci na plátěném lůžku. Chtěl jsem se otočit na bok, ale vtom jsem pocítil bolest snad všech žeber, co jsem měl. Někdo mě ošetřil, zafačoval a odnesl sem. Všiml jsem si mladé dívky, která prošla za mřížemi. Zakřičel jsem na ni i přes tu bolest, která mě při tom provázela, a zeptal se, proč mě zachránili. „Protože bezmocné nezabýváme,“ odpověděla mi.

„Proto jste možná na straně poražených,“ chtěl sem jí odpovědět. Místo toho jsem ale zatnul zuby z bolesti a zeptal se, jestli přežil některý z mých druhů.

Dívka se zamračila a řekla: „Naopak, těm se zbraní v ruce šanci nedáváme,“ otočila se a odešla. Mě přemohla bolest a únava a opět jsem usnul. Probudily mě až

strážce, který mě vzali za ruce a táhly do rozlehlého stanu, před kterým byly velké zelenomodré erby s červenou růží uprostřed. Vnitřek byl dobře vybavenej. Byla tam spousta lidí ve vyšperkovaných zbrojích. Všechny si ale už od pohledu prošly svým. Jeden z nich se mě začal vyptávat, kdo jsem a odkud pocházím. Bez vzdorování jsem jim odpověděl.

„Jsem Drake, poslední přeživší ze smečky Gremových bastardů.“

Oni se na sebe podívali a pak pokračovali. „Takže žoldák, ano? To znamená, že tvá věrnost trvá jen do té doby, dokud někdo nepříhodí víc. Chápu to tak správně?“

„To ano, ale ne v případě, kdy mi pozabíte všechny druhy,“ odpověděl jsem jim pohrdavě a uplivil si. V tu chvíli mě udeřil jeden ze strážných dřevěnou stranou halapartny do břicha. Bolest mi projela celým tělem a já padl na kolena.

„Tví přátelé byli, stejně jako ty, žoldáci. Šli do bitvy s tím, že si vydělají peníze, nebo zemřou. Ty se k nim můžeš připojit. Ne hned, ale hodně pomalu. Jsou způsoby, jak nechat člověka trpět několik dní, než jeho tělo vypoví službu. Já ti ale nabízím jiné řešení – život. A nejen to. Jsme ochotni ti dát svobodu. Vždy je to ale obchod typu něco za něco a my chceme vědět vše, co víš o Rambousově armádě.“

V hlavě mi v tu chvíli vířily stovky myšlenek. Smrt mých spolubojovníků, závazanost králi Rambousovi, bolest

žeber a mnoho dalších. Jedna myšlenka ale vyhrála – chci žít! Smrt mých spolubojovníků mě tížila, ale co... nebyli to mí přátelé, jen druhové na cestách. Kašlu na ně! Jejich heslo bylo: Vždy za těžším měšcem! A to byl v tuhle chvíli život.

„Dobrá,“ odpověděl jsem jim, „ale pod podmínkou, že už se nevrátím do té smrduté klece.“

„Ty ale nejsi v pozici, kdy by sis mohl diktovat podmínky,“ vyhrkl na mě jeden tlustý generál. Přerušil ho král Vilhém II., který mě ujistil, že už se tam nevrátím. Začal jsem teda ze sebe sypat všechno, co jsem věděl, včetně informace o katapultech. Ta je zarazila asi nejvíc. Divili se, že o nich nevědí ani jejich špehové, ale něco si jen zašeptali a ptali se dál. Po několika únavných hodinách se shodli, že už ze mě asi víc nedostanou. Požádal jsem tedy o svoje věci a oznámil, že ven už se vyprovodím sám.

Rádcí se podívali na krále a ten klidným hlasem řekl: „Jak jsem slíbil, do té klece už se nevrátíš. Osvobodit tě ale také nemohu, viděl jsi toho příliš. Budeš proto naším hostem, dokud neuznám, že jsi připraven odejít. Můžeš se zde svobodně pohybovat. Bez pout a okovů. Dostaneš práci a zapojíš se do naší společnosti, abys nám tu byl užitečný. Tady Srud bude dohlížet, aby vše probíhalo v pořádku. Můžete jít.“

Dobře mě ten staroch vochcal, pomyslel jsem si. Pak jsem koukl na Sruda. Obloustlý křupan s tupým výrazem. Měl červenobílé, zašlé oblečení, na hlavě koženou

čapku a u pasu dřevěný obušek. Možná ho podříznu ve spánku a uteču z týhle prašivý díry, napadlo mě. Nebo ho zabiju za bílého dne. Oni mě dají na hlídání nějakýmu tupci s dřevěným klackem. Povím ti, normálně mě to uráželo.

Vyšli jsme spolu se Srudem ze stanu. Otočil jsem se na něj. Stál přede mnou. Ruce křížem a prohlížel si mě s přimhouřeným hustým obočím.

„Takže tobě říkají Sud, jo?“ Začal jsem si ho oťukávat, abych věděl, kolik vydrží.

„Ne, mé jméno je Srud, sRud.“

„Jasný, tak pojď, Sude, ukážeš mi, kde tu máte hospodu.“

„To nemůžu, mám ti ukázat, kde budeš bydlet a kam budeš chodit pracovat. A jsem SRUD.“

„Dobře, Sude, jdi si kam chceš, já jdu najít nějakou nalejvárnou,“ řekl jsem a vzdal se poslední naděje, že s ním bude alespoň trochu zábava.

Zaslechl jsem za sebou už jen nějaké volání, že to nemůžu a kdesi cosi, ale s pohrdavým úsměvem na tváři jsem na něho přes rameno zakřičel, ať si mě zkusí zastavit. Nepozornost, že jsem se nedíval před sebe, se mi vymstila. Pocítil jsem, že jsem do něčeho narazil, a pochroumané tělo mi to dalo pěkně sežrat. Zatemnělo se mi před očima a chytl jsem se za žebra. Po chvíli jsem se vzpamatoval a koukl se, do čeho jsem to vlastně narazil. Zjistil jsem, že spíš než do něčeho, jsem narazil do někoho. Ze

země se zrovna sbírala mladá žena, kterou jsem svým nárazem povalil. Normálně bych na ni bez ostychu zařval, ať se kouká, kam šlape, kráva jedna, a přidal možná ještě pár vytrřibených slov z mého bohatého repertoáru, ale zahlédl jsem se do jejích tmavě modrých očí, ve kterých jsem se málem utopil. Pak jsem udělal krok vpřed a jako-by nechtěně jsem jí nabídl ruku a pomohl vstát. Bylo na ní vidět, že je v rozpacích a neví co říct. Bylo to zvláštní, normální žena by při pohledu na moje sešitý tělo a rozmlácenej ksicht začala s jekotem utíkat, ale ona ne. Ticho jsem jako první prolomil já větou: „Koukám, že jsi to přežila“. Až ve chvíli, kdy jsem to dořekl, jsem si uvědomil, co jsem to vlastně vypustil z huby.

Vykulia svý azurový kukadla ještě víc a pak se začala chichotat.

Oddechl jsem si. Pomoh jsem jí posbírat nůši se dřevem, kterou jsem jí při nárazu vyrazil z rukou a nabídl jsem jí doprovod. Vtom přiběhl Srud s tím, že mě tu musí provést a ať se ho držím. Bez odtrhnutí zraku od těch čarovných očí jsem mu to odkýval a popřál jí šťastnou cestu.

Srud mě provázel po tvrzi a já ho bezmyšlenkovitě následoval. Vůbec jsem neposlouchal, co říká. Pořád jsem před sebou viděl ty oči. To mě snad očarovala? Nebo co se to stalo. Vůbec jsem nechápal, co se to děje. Zažíval jsem takový divný pocit, ze kterých byl asi nejhorší ten na srdci, ale těžko říct, možná to bylo jenom válečný zranění z toho vysokého pádu...

No, nesměj se mi, teď už vím, co to bylo. Prostě a jednoduše jsem se do Laury zamiloval. Jo, jmenuje se Laura. Laura...

Poprvé v životě jsem k někomu něco doopravdy cítil. S těma dobrýma pocitama přišly ale i ty špatný. Například strach. A to ne jenom strach o ni, ale i o jejich lid. Nikdy předtím jsem nepoznal takovou soudržnost lidí, kde si každý pomáhá a každý se snaží přispět společnosti. Rozhodl jsem se teda, že jim pomůžu tím, co umím nejlépe já – bojem. Vydal jsem se ke králi Wilhémovi. Nejprve mě k němu nechtěli pustit, ale když jsem jim oznámil, že možná vím jak ukončit tuhle válku, tak názor změnil. Dovedli mě za palisádu ke stanu s velkými vyšitými erby. Wilhém tam zrovna s dalšími lordy stál nad mapou a plánovali obranu tvrze. Muž s hustým knírem zrovna doříkával větu: „... musíme si ty katapulty držet co nejdál od těla, jinak je po nás!“

Nenechal jsem se ani strážemi uvést a spustil jsem: „Ba naopak, musíte je nechat přijít až před bránu.“

Kníráč zrudl a začal hulákat: „Nejenom, že je to naprostá hovadina, abychom pustili nepřítel skoro až k sobě domů, ale tvoje názory jsou tu všem u krysího zadku!“ Pak se zlověstně koukl na strážce a pokračoval v řevu: „Kdo ho sem vůbec pustil?! Vypadá to, že už vím, jaká dvojice bude celý příští měsíc vynášet latríny.“

Strážce zrudly a jeden z nich mě chytl za rameno a chtěl odvést. Já se mu však vysmekl, proklouzl mezi nimi, přiskočil

ke stolu a ukázal prstem na mapu. „Tahle přehrada vám tu válku vyhraje.“

Strážce ke mně s řinčením zbrojí přiběhly a muž s knírem se nadechl k nějakému určitě ne moc slušnému projevu. Co ale měl na jazyku, jsme se už nedozvěděli. Král Vilhém II. všechny zastavil a optal se mě, jak to myslím. Popsal jsem mu tedy, že je potřeba pustit katapulty co nejbliže k hradbám, stejně jako Rambousovu armádu, a udržet je co nejdéle za nimi. Mezitím strhneme přehradu. Voda z ní se vleje do širokýho koryta a smete většinu Rambousových sil.

Vtom jsem zaslechl nějaký ohlasy, jako „a co naše pole, která to zaplaví“ nebo „takhle se úplně odřízneme od zásobování“ a další.

Já se ale podíval králi do očí: „Obětujte prst, když můžete nepříteli zlomit paži.“

Král gestem ruky umlčel ostatní a s přimhouřeným pohledem do mých očí položil otázku. „Jak to máš přesně v plánu udělat?“

Ten den si pamatuju, jako by to bylo včera. Už od rána bylo zataženo. Oblohou se hnaly černé mraky, ale nepršelo. Jen lehce foukal vítr a hrál si s listím. Bylo to takový to ticho před bouří. Zvědové den předtím hlásili, že katapulty jsou už skoro na dohled, a tak jsme byli připravený. Cítil jsem, jako vždy před bojem, mrazení. Tentokrát to ale bylo jiné. Nebál jsem se smrti, bál jsem se, že už se nikdy s Laurou

neuvidím. Přiběhl jsem k sudu s vodou a zanořil do něj hlavu. Když jsem ji vynořil, měl jsem pocit, že mi zvoní v uších, ale to nebylo to tak. To zvony byly na poplach. Celá Rambousova armáda se blížila. Vyběhl jsem na palisádu a zahlédl ji. Dlouhé řady pikenýrů, kam až oko dohlédlo, za nimi ve formacích střelci s dlouhými luky a na konci jejich slavné katapulty a další obléhací stroje. Šel jsem se ještě naposledy rozloučit s Laurou a vydal se na svůj speciální úkol.

Rambousova armáda už klepala sudlicemi na hlavní bránu. Pěchota běhala s žebříkama a snažila se vyšplhat na hradby. Wilhémův lid bojoval statečně. I když stáli proti čtyřnásobné převaze, rvali se jako lvi. Z ochozu lítal jeden šutr za druhým, šípy se zabodávaly hluboko do lidských těl a žebříky se odhazovaly, co to šlo. Chvilí mě mrzelo, že se tý kratochvíle nemůžu zúčastnit taky.

Už jsem vylezl na kraj mohutné hráze. Bylo jasné, že na její vybudování museli použít několik kladkostrojů a dalších serepetiček. Klády a balvany, ze kterých byla hráz postavena, nebylo možné naskládat bez nějaký složitější technologie. Její zboření proto taky nebylo nic jednoduchého. I tak člověk potřeboval chytrý plán. Ten dal dohromady místní alchymista. Hliněný nádoby na chcaní nacpal nějakou patlahmotou, do který strčil knot. Mým úkolem bylo knot zapálit a zdrhat, co mi nohy stačí.

Křesadlem jsem zapálil připravenou pochodeň a opatrně jsem postupoval k nádobě. Kouknul jsem se přes rameno, jak probíhá bitva – nebylo na co čekat, král

Rambous vyslal do útoku většinu mužstva a katapulty byly na pozicích, který jsme potřebovali.

Zapálil jsem tedy knot a pelášil odtamtud. Knot dohořel a... nic. Nic se nestalo.

Katapulty vypálily první salvu. Většina z nich minula. Avšak ty, co zasáhly, zasáhly drtivě. Jejich obsluha začala opět natahovat smrt přinášející ramena a já věděl, že musím něco udělat. Uchopil jsem největší šutr, kterej sem našel, pustil ho na vyčnívající kládu a doufal jsem, že by jako páka protrhla kus hráze. Balvan zaškobrtnul o větev, ale kromě lehkýho otřesu se nic nestalo. Vtom jsem si všimnul, jak se ty nádoby s černým sajrajtem kutálí dolů. Mávnul jsem nad nima rukou, stejněak to byly nefunkční šmejdy.

Vtom se ale ozvala pekelná rána, za ní další a další a hráz se začala bortit. Jen tak tak jsem přeskákával po zpevněný části. Dřevo a kameny se protrhly a z valu začala stříkat voda. Malé prameny se proměnily ve velké a pak se hráz strhla celá. Obrovská masa vody se vlila do koridoru.

Nedokázal jsem pochopit, jak rychle se to všechno seběhlo. Stál jsem na kopci a pozoroval tu melu. Voda smetla téměř celou Rambousovu armádu. Pěšáky, jízdu i katapulty. Brala všechno a nechala za sebou jen táhnoucí se modrý pramen.

Když jsem se vrátil, uvítali mě jako hrdinu. Král mi podal ruku a jedním slovem mi poděkoval. Nemusel to dělat, bylo mu to vidět na očích.

Ten den jsem zažil fakt zvláštní pocit. Nic jsem ten den nezískal. Nedostal jsem ani karén, ale i přesto jsem měl radost. Jako by mě snad těšilo, že jsem pomohl někomu cizímu.

Večer proběhla oslava, několikrát si na mě připíjeli a vrátili mi všechny mé věci, vyčištěný a nabroušený. Dali mi svobodu. Mohl jsem jít, kam jsem jen chtěl, ale já už nechtěl odcházet někam jinam. Už jsem tam měl všechno, o co jsem stál – Lauru. Dokázal jsem si dokonce představit, že bych nechal svého zbesilého života a zůstal na jednom místě, že bych se třeba i usadil... jenže to bych nebyl já.

Později si mě král pozval k sobě. Chtěl znát můj názor na novou obrannou strategii. Viděl jsem však, že to nebyl ten pravý důvod, proč tam jsem. Viděl jsem mu to na očích. Nevydržel jsem to a zeptal se ho. Podíval se zamyšleně do dálky a byl ke mně upřímný jako ještě nikdy předtím. Měl starosti, protože věděl, že to nebyl poslední útok. Věděl, že dřív nebo později se sem Rambous se svou armádou vrátí. Snažil jsem se mu vysvětlit, že je opět odrazíme. Že zase něco vymyslíme, protože jestli chceme přežít, jiná možnost není. A ten den mi to řekl. Řekl mi o císaři Rufhasovi a jeho meči Králokatu. Meči, který by opět dokázal sjednotit rozdrobená království. Král každé země, kterou Rufhas dobyl, odprisáhl věrnost držiteli Králokatu a právě s tím by šly rozhádaný národy opět spojit.

Divil jsem se, že se ho už dávno nepokusili získat, ale na to jsem dostal jasnou odpověď. „Nemůžu plýtvat svými vojáky pro nějakou vzdálenou legendu na druhém konci světa. Před pár měsíci jsem už obětoval jednoho dobrého muže a dodnes mi o něm nepřišla jediná zpráva. Ne! Už neobětuju pro tuhle pošetilou cestu ani páže.“

Nabídl jsem se mu sám. Hned se mu zablýskalo v očích a nechtěl uvěřit, že bych to pro něj udělal. No, a tenkrát jsem poprvé uslyšel o ženě, která už má řadu let zájem vypravit se třeba i na kraj světa a najít tam spásu země Pohranice.

„Měl bych pro tebe společníka. Má neteř, Keira, se do té země chce již roky vydat a onen meč tam najít. Nechtěl jsem jí to dovolit, je pro mě jako moje vlastní dcera. Dělal jsem jí otce už od doby, co se nám jako zázrakem vrátila. Prošla si svým když... no, to je jedno. Samotnou bych ji tam nikdy nepustil, ale s tebou, s tebou by to mohla zvládnout. Očividně je to naše jediná naděje na smír.“

PRVNÍ KROK

„No, a to je asi tak všechno co bych ti o sobě mohl říct. Zkráceně celej můj život, jak si ho tak pamatuju, dokud jsme se neseznámili. A co ty? Pověz mi o sobě taky něco,“ řekl Drake cválaje na koni vedle Keiry, zvané také v určitých společenských kruzích Šedá liška.

Ta byla ráda, že ač pěkný, tak ale též velmi dlouhý, příběh skončil. Jakmile se ho totiž otázala, odkud pochází, její zájem byl upřímný, netušila však, že jí vypoví celý svůj život. Když o tom tak přemýšlela, možná se ho ani nemusela ptát. Vytušila, kdo je. Ramenatá postava, po stranách vyholená hlava, zbylé vlasy svázané koženým řemínkem, tmavé oči beze strachu, husté obočí a neudr-

žovaný plnovous. Z něj mu trčela pouze bradka spletená do copu a stejně jako vlasy obvázaná koženým řemínkem. Jeho tvář byla ošlehaná větrem a bojem. Takovíto muži nikdy nenosili šerpy a záslužné kříže jako rytíři v nablýskané zbroji. Místo nich hrdě vystavovali šrámy a jizvy, které dokazovaly jejich zásluhy. Stejně ošlehaný byl i jeho dřevěný štít a kožená zbroj s ledabyly přidělanými kovovými pláty. Zrezlá kroužková košile již zažila také lepší časy, stejně jako zbytek jeho ošacení. Jen ta sekyra byla výjimkou. Její čepel se ve svitu slunce blýskala jako odraz vodní hladiny a břit se nebezpečně usmíval. Hned se dalo poznat, že pochází ze žoldnéřské pevnosti Rublat.

Pár žoldnéřů už za svůj život Keira potkala. Byli různí. Někteří věrně sloužili těm, co si je najali, jiní bojovali v bitvách na vlastní pěst, a dokonce slyšela o jakýchsi Hormových bastardech, kteří se osamostatnili, vyplnili jakousi tvrz na východě a založili si vlastní „království“. To existovalo jen krátce, než si pro něj přišla zpět královská armáda.

Všichni Bastardi, ať už Gremoví, Hormoví, nebo jacíkoli jiní, měli jednu společnou vlastnost – byli to výborní válečníci. Občas trochu hovada bez pudu sebezáchovy, ale byla ráda, že v boji bude stát po jejím boku.

Keira otevřela ústa v odpověď, ale odvětit již nestačila. Přerušil je totiž červenobíle oblečený muž v lehké zbroji. V pravé ruce držel kopí a levou rukou ukazoval stejné gesto, které nakonec i vyslovil nahlas: „Stát. Jestli chcete

překročit most, musíte zaplatit mýto. Za dva cestující to bude dvacet karénů. Tedy pokud nejste obchodníci, to bych musel ještě přičíst poplatek za proclení zboží.“

Před nimi totiž stála známá Neuzevská propast, nazývaná také Ďáblova propast, dlouhá několik stovek kilometrů. Přes ni vedlo do Neuzevska jen pár cest. Kamenný most byl jednou z těch bezpečnějších. Král ho před lety nechal vybudovat, aby mohli kupci bezpečně projíždět i s velkými vozy. Celá stavba proto byla kvalitně navržena a provedena – a připravena i na útok zvenčí. Na každém konci mostu stála železná brána a jedna široká věž s červenou hradební střechou.

„Dvacet karénů?“ rozhněvala se Keira. „Vždy tu byl přechod za pouhé dva karény za osobu.“

„Co bylo, to bylo,“ odvětil muž s nemenším hněvem než Keira, „časy se mění, a jestli chcete použít kamenný most namísto Orlí lávky, tak zaplaťte a nezdržujte ostatní.“

Dvojice cestovatelů se kolem sebe rozhlédla. Kromě nich a strážců v okolí nebyl zhola nikdo. Přešli strážcovy řeči taktním mlčením. Keira přitáhla opratě, patami svého kaštanového hnědáka popohnala a bez jediného slova se vydali na jih k Orlí lávce. Při odjezdu za sebou zaslechli strážcovo uchechtnutí. Drakeova ruka se instinktivně položila na topůrko sekyry, avšak sám ji zarazil. Slíbil si, že se bude na této výpravě chovat v rámci možností slušně a reprezentativně. Proto ho zároveň překvapilo i potěšilo Keiry hlasité odvětení: „Zloději!“

Netrvalo dlouho a Drake si všimnul, že tahle Liška si nenechá nic líbit. Nikoliv však nafoukaným princeznovským stylem, který by od šlechtičny kdekdo čekal, žádné nafrněné zvednutí nosu a žalování tatínkovi, nebo v jejím případě strýci. Keira řešila problémy po svém. Iniciativně. Jako by to nebyly problémy, ale pouze další výzva. Drake nebyl slepý – a nebyl hlupák. Viděl, že jeho spolucestovatelka si zažila své. Rozhodně nebyla zavřená celý život na hradě a nevyšívala vzory tulipánů. Spíše mu připomínala dítě z chudobince, které rodiče odhodili a ono se o sebe muselo postarat samo.

Místo dodržování správné etikety se učila ukrást si něco k jídlu a místo poskakování na bálech skákala po střeších, aby utekla před městskou stráží. Jaká byla skutečnost doopravdy, se mohl jenom domýšlet, na to ji znal jen krátce.

Opět na ni pohlédl. Její naštvaný výraz mu rozsvítil na tváři úsměv. Připadala mu trochu jako káčátko, které se snaží na rybníce zjednat si respekt a proto se tváří co nejpřísněji. Obvykle takový výraz nemívala. Ráda se smála, a to ji dělalo ještě krásnější. Stejně tak jako černá ofina, která jí občas padala do očí. Zbytek vlasů pak měla stáhnutý vzadu do culíku. Její roztomilý obličej kazila akorát jizva, která se táhla od spodní části její tváře až do půlky krku. Byla štíhlé, pružné postavy, oděna v tmavých barvách. Hnědou košili měla převázanou šedými chrániči s přezkami, na rukou a na nohách zrovna tak. Nohy

jí skoro až ke kolenům zdobily černé jezdecké boty. Na zádech měla zelený plášťík s kápí, pod nímž nosila tornu a malou kuši. Na torně byl obmotaný provaz s hákem, pod ní pak vodorovně upevněné dvě dlouhé dýky, připravené k okamžitému tasení. Až když si ji v tuto chvíli pečlivě prohlížel, všiml si, že má pod levým ramenním chráničem zasunuté ještě vrhací dýky. Jejich barva byla nachlup stejná jako její košile, takže krásně splývaly, stejně jako několik dalších vrhacích dýk, na pravém stehně.

Drake se při pohledu na ni nemohl ubránit nemravným myšlenkám, ale ihned si vzpomněl na svoji Lauru. Na její oči. Zahleděl se do nebe a hledal modř, která by se jim podobala. Nenašel ji.

Šedá liška moc dobře věděla, kde se Orlí lávka nachází. Dokonce by jim ušetřila cestu. Byla však už velmi stará a vratká. Vlastně se už jen čekalo, kdy s někým spadne. Cestovatelé nicméně museli toto riziko přijmout, protože mýto by je stálo téměř všechny jejich peníze.

Po modré obloze se proháněly bílé mraky a teplý letní vítr ofoukával jejich tváře. Už nějakou dobu mlčeli a užívali si příjemnou jízdu po široké cestě.

„Něco mi není jasné,“ přerušil ticho Drake, „naše společná cesta vede na východ na jakési Jourovo panství. Pokud si ale dobře pamatuju, císař Rufhas odešel se svou armádou na jih.“

„Pamatuješ si to dobře, jenže nevíme, kam přesně na jih odešel. Deor Jour byl dlouhá léta v jeho službách a z velké části s ním i výpravu na jih podnikl. Jestli někdo ví, jakým směrem císařovy kroky pokračovaly, bude to právě on.“

V dále se začal rýsovat obrys dvou postav na povoze. Bližší pohled pak ukázal, že se jedná o dva obchodníky – muže a ženu. Přestože byli už staršího věku, v jejich tvářích byla stále vidět radost a vitalita. Keiru pohled na ně potěšil a vzápětí si vzpomněla na strážcovu zlomyslné uchechtutí a zavolala na starší pár: „Jestli pojedete přes kamenný most, tak si připravte plný měšec zlata. Ta neuzovská pakáž nás chtěla obrát o dvacet karénů a vás s tím povozem oberou ještě o víc.“

Muž, který kočíroval, zastavil koně a čtveřice cestovatelů se dala do řeči. Zpočátku se převážně bavili, jak podražuje snad ve všech královstvích, pak si vyměnili pár novinek z míst, odkud jedou, a každý pokračovali svým směrem.

Keira si všimla stařenčina prstenu. Byl zlatý s velkým opálem uprostřed. Zaujal ji, protože se ke zbytku jejího prostého oblečení nehodil. Pravděpodobně to bylo nějaké rodinné dědictví. Její myšlenky se však rozplynuly, protože dorazili k cíli. Drake seskočil z koně a prohlížel si zbytky dřevěného mostu.

„Doufám, že tohle není ta Orlí lávka,“ pronesl, i když odpověď už dopředu znal. Uslyšel za sebou pouze Keiru,